

Gulya István

(Hajnal-erdő – játsszik...)

Hajnal-erdő – játszik a szél
sápad a köd, félre beszél,
zöld levelen szárad a Nap,
rókaszem..., s illan –, még odacsap

Tegnapi éj keze egyet
Mindegy. Át semmit se menthet
Fák közt hívogat az ösvény
Mint a lány: csalogat. Fösvény

A te szivedben a láng
Nem lesz már soha többé
Kábulatod sose bánd

Pont növekedjen körré
Él a fiú meg atyánk
Csak test, mi válik köddé

Gyík

Az erdő avarában gyík bogarász.
Nap-foltos kezeim nyújtom ki fejére,
úgy zörren le halott avaron feléje
ujjam; lassan az apró lény odamász

Pislog a szem rám – s látom övében én
önmagamat. Nap feltja reánk hull most
le,
szűk koronák közt (nem fér már oda pont
se)
kettőnkre csurog tölgyfa tövében fény,

májusi lég nem rezdül. Érzem a bőre
húrján, hogy kicsi szíve mint szelídül
s az enyémben a vér nemesed meg tőle.

Arcom a tölgy vezet, s teli szem, teli fül;
lomb-magasán vagy életnek az őre –
s szív szerelemtől bordának nekidül.

Fenes Tibor

Déli domb lejtett ott...

Déli domb lejtett ott,
honnan elindultam,
apámnak, anyámnak
de sok szépet adtam,
játszottam lányokkal,
almával, körtével,
édes ízekkel és
szóval és törvénnyel.
Voltam én világos,
és leszek sötét is,
örömmel vérzek én
ellenség ölén is,
nekem kiáltanak
haldokló szavakkal,
aki nem búcsúzik,
mind menni marasztal.
Titkaim elmondom,
hogyha majd nem kérik,
elorzott jutalmam
marokkal sem mérik,
nekem a hold lesz csak
kerítve csilaggal,
Napom, ha lesüllyed,
két szemed vigasztal.
Elmegyek maradni,
maradok meghalni,
virágos bokrétám
gomblyukba akasztani,
némaság-csaholó
vérvörös hajnalon,
kirúgnak az ajtón,
jövök az ablakon!